

„Dwie - view - vijf. Weew zingen,” murmelde het zwakke stemmetje.

Weer zong Nora — nog eens en nog eens... telkens zachter en eentoniger, tot dat Zusje stil was ingedut.

Toen laat in den avond, haar vader thuiskwam, was ze veel beter, en juffrouw Judson, die waken zou, vertelde maar niet eens van het bezoek van Nora.

Zoo had Nora zelf 't ook liever, maar zij had haar wensch toch maar niet onder woorden gebracht.

De dagen, die volgden, al was nu 't gevaar voorbij, waren toch nog lang niet gemakkelijk of rustig. Als haar vader bij haar zat, was Zusje gewoonlijk nog al tevreden. Hij was dan ook haar onderworpen slaaf, bereid om mee te doen aan ieder spelletje dat ze maar bedenken wou. Maar was hij er niet, dan riep ze al maar om „jujjouw,” en juf had handenvol werk om haar prikkelbaarheid te bedaren in dien tijd van beter worden.

Nora kwam dikwijls aanloopen. En als ze zeker was, dat ze niemand zou zien dan het kind en de dienstboden, kwam ze wel boven, om wat met Zusje te spelen.

„Ik weet wel, wat dat kind eigenlijk wil,” zei juffrouw Judson een keer, toen juf dood-af was van al 't verzinnen hoe ze het de kleine albedril zou naar den zin maken, „en ik zeg je, dat ik wou, dat meneer 't maar deed.”

Juf keek snel op.

„Je zorgt dan maar dat je daar geen woord van ademt, hoor je! Als iemand 'r maar zooveel as op zinspeelde, dan kwam ze vast nooit meer terug — 'k weet 't zeker. En dan wist 'k heelemaal nie' meer wat 'k met 't schaap beginnen moest.”

„Ik heb 't van me leven nog nooit bijgewoond, dat 'n kind zóó dol op iemand was, als zij is op juffrouw Beering,” vond juffrouw Judson; „je zou zeggen 't is of 't zoo moet wezen.”

„Ik geloof anders niet, dat je 't hoeft te denken,” meende juf en raapte geduldig de kluwtjes en klosjes van haar werkmand weer op, die Zusje bezig was, een voor een op den grond te gooien. „Hij lijkt wel an niks te denken dan an het kind en an z'n werk en an 't portret van mevrouw. Daar zie